

מירי תרמה כליה לאדם זר: הייתי עושה זאת שוב

מה גרם למירי
לבינסקי
מכרמיאל, אם
ל-10 וסבתא
ל-16 נכדים
לסכן את חייה
ולתרום כליה
לאדם לא מוכר?
עמ' 31

מירי תרמה כליה לאדם זר: הייתי עושה זאת שוב

מה גרם למירי לבינסקי (57) מכרמיאל, אחות אחראית במרכז הרפואי לגליל, אם לעשרה וסבתא ל-16 נכדים לסכן את חייה רק כדי לתרום כליה לאדם זר? <<<<

זמן קצר אחרי ההשתלה, ביחד עם הרבנית רחל הבר, מנהלת ארגון מתנת חיים. צילום פרטי

מירי בפתח היחידה לרפואת האם והעובר במרכז הרפואי לגליל (בית החולים) בנהריה. צילום פרטי

מאת גיל דובריש

אחד הפתגמים הידועים ביותר ביהדות הוא "המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו". במקרה של מירי לבינסקי (57) מכרמיאל, היא באמת הצילה אדם מסבסל ומוות, כשתרמה לו כליה.

מירי היא אם ל-10 ילדים וסבתא ל-16 נכדים, עובדת כאחות אחראית ביחידה לרפואת האם והעובר במרכז הרפואי לגליל (בית החולים) בנהריה. בשנת 2000, אחרי שחזרה בתשובה, עברה עם בעלה ומשפחתה מחיפה לכרמיאל.

"כבר מגיל צעיר, עוד לפני החזרה שלי בתשובה, רציתי לעשות משהו בשביל מישהו שהוא מעל ומעבר לנורמה" היא משתפת אותנו. "כשנושא הפונדקאות החל לצבור תאוצה בארץ, רציתי מאוד להיות פונדקאית וללדת עבור זוג חשוק ילדים אבל מאחר שילדתי ילדים רבים בעצמי, לא עמדתי בקריטריונים..."

לפני כשנה וחצי, חברה טובה של מירי תרמה כליה לאדם זר במסגרת פעילות ארגון מתנת חיים בראשות הרבנית רחל הבר. הארגון מעודד אנשים המעוניינים לתרום בהתנדבות את כלייתם לשם הצלת חיים, מתוך רצון ונכונות לעזור לזולת ולהציל חיי אדם. "ראיתי כמה שזה עוזר ומציל חיים. הבנתי גם שתרומת הכליה לא השפיעה על החברה התורמת ועל מצב בריאותה" אומרת מירי. "התייעצתי עם בעלי והוא תמך בי מהרגע הראשון. לילדים סיפרתי רק בשלב מאוחר יותר אחרי שעברתי את הבדיקות בהצלחה וכשהעניין הפך להיות מוחשי, גם הם הבינו עו תמיכה עצומה בהחלטה שלי".

תהליך התרמת הכליה נמשך חודשים רבים וכלל בדיקות שונות, התאמות למוטות שתלים פוטנציאליים וליווי פסיכולוגי וסוציאלי.

- לא היה שלב שבו אמרת, באמצע התהליך, מה אני צריכה את זה בכלל, ושקלתי להפסיק?

"כבר מגיל צעיר,
עוד לפני החזרה
שלי בתשובה,
רציתי לעשות
משהו בשביל
מישהו שהוא
מעל ומעבר
לנורמה...
כשנושא
הפונדקאות החל
לצבור תאוצה
בארץ, רציתי
מאוד להיות
פונדקאית וללדת
עבור זוג חשוק
ילדים"

מנהל המרכז הפואי לגליל פרופ' ברהום מעניק למירי לבינסקי תעודת הוקרה בעקבות תרומת הכליה. צילום: דוברות המרכז הרפואי לגליל

"אפשר להתחרט בכל רגע, אין שום תחושה של לחץ עלייך לבצע את ההתרו מה, להפך - מתאמת ההשתלות נתנה לי להרגיש שההחלטה בידיים שלי ושאנ יכולה לקום ולבטל הכל אפילו ביום ההשתלה עצמו. אדם יכול לתפקד היטב גם עם כליה אחת בריאה. אין צורך בשתיים. זו מצווה לתרום מן החי, זה מבורך. זו המהות שלי בחיים, לתרום".

יום לפני הניתוח, בסוף חודש פברואר, פגשה מירי את המושתל בפעם הראשו נה - בחור בתחילת שנות ה-40 לחייו, תושב אזור חיפה, משמש כמנכ"ל חברה "המפגש בינינו היה מאוד מרגש, הוא השפיל את עיניו ואמר שהוא לא יודע איך להודות לי" משחזרת מירי. "כל בני משפחתו נבדקו ונמצאו לא מתאימים לה שתלה, אחר-כך נבדקו שני תורמי כליה נוספים וגם הם לא התאימו, ואז אני הגעתי. הרגשתי שהוא לא יכול להכיל את גודל הניתנה".

- מה חלף בראשך רגע לפני הניתוח, לפני שהרדימו אותך?
"הקטע שאני זוכרת ממש לפני ההרדמה... שכבתי בחדר, המרדימים והרופאים בחלוקים הלבנים סבבו אותי, אמרתי לעצמי שזה נראה כמו בית דין למעלה והמלאכים באים כדי ללוות אותי ולשמור עליי. הרדימו אותי, ופתאום התעוררת במקום אחר, אחרי הניתוח. לא פחדתי, אולי כי אני אחות כל כך הרבה שנים. אבל התרגשתי מאוד. האמנתי מאוד בתהליך שאני עושה".

הניתוח בוצע כמעט במקביל, בחדר אחד הסירו הרופאים הסירו את הכליה מגוף פה של מירי ובחדר שני הושתלה הכליה בגופו של המטופל. מירי אומרת: "זה היה הניתוח הראשון שעברתי בחיי, נכון שילדתי מספר פעמים אך זה היה תמיד בצורה טבעית. לא הרגשתי דבר אחרי הניתוח, כמובן למעט כאבי התאוששות גופנית, לא הרגשתי שחסר לי משהו בגוף".

כשהשתחררה לביתה, ביקרה מירי את המושתל בפעם הראשונה אחרי הניתוח "פגשתי אותו ואת אשתו, הם היו מאוד נרגשים לראות אותי. התברר לי שכאשר שכבנו על מיטות הניתוחים במחלקה, המשפחות שלנו ישבו ביחד בחדר ההמתנה ונהנו מההספיקו להכיר מקרוב. כבר לא נהיה אנשים זרים האחד לשניה".

- איך תגיבי אם אחד הילדים יספר לך שהוא מתכוון לתרום כליה לאדם זר?
"מסלולי החיים מביאים אנשים למקומות שונים. אם אחד מילדתי ירצה לתרום כליה, אתמוך, אלווה, אעזור בכל מה שצריך, אם כי לנשים אני ממליצה לתרום כליה רק אחרי שיעברו את גיל הפרייון. אם תשאל אותי אישית, הייתי עושה זאת שוב אם הייתי יכולה".

"המפגש בינינו היה מאוד מרגש, הוא השפיל את עיניו ואמר שהוא לא יודע איך להודות לי. כל בני משפחתו נבדקו ונמצאו לא מתאימים להשתלה, אחר-כך נבדקו שני תורמי כליה נוספים וגם הם לא התאימו, ואז אני הגעתי. הרגשתי שהוא לא יכול להכיל את גודל הניתנה"